

Sík Sándor

TIZENKÉTCSILLAGÚ KORONA

SZÜZEK KIRÁLYNŐJE

A szüzekért könyörgök hozzád,
Akik a port fehér lábbal tapossák
S úgy lejtnek az ingovány felett,
Nem ér fel hozzájuk a dögletet.
Ma még nem ér, —
Ó, hadd maradjon lábuk hófehér!

Nézd milyen szépek, hajnal-harmatossak,
Orcájuk (ó, szeressed, simogassad!)
Most fejt meleg tej, hús rózsaszírom, —
Fiú, leányka, ifjú, hajadon,
Tíz- és húszévesek, —
Meggyfanyarok, barackhús-édesek.

Rád emlékeztet minden mozdulatjuk,
A dudva, tüske szétsimúl alattuk,
Ahol járnak a gyom világ között,
Sóhajtanak kicserzett bűnösök:
„Szép volna élni, — jaj!”
Ó, legyen értünk ima e sohaj!

Terjeszd följük köntösöd szegélyét,
Ne vesszen el rossz földünkről a szépség!
Hiszen már a bölcsőben keserű
Nyálát köpi rájuk a Hétfejű,
És göggel, szabadon
Terpeszkedik az iskolapadon.

A korty ital, a mindennapi étel
Morzsáiban is ott lappang a mételey,
A zengő szó, a kattogó betű
Katedráin ő ül, a Hétfejű.
Bőfögő benedeje
Szüzek és ifjak húsával tele.

Hogy óvjuk őket a szelíd széltől is,
Mikor ellenség a bizalmas ór is,
S a legellenség ő szegény maga,
A balga szűz, — ó, Szüzek Csillaga,
Segíts, vagy újra jön
A vízözön, jaj, a szennyvíz-özön.

De kit szent ujjaid illet egyszer áldón:
E szép hullákkal balzsamos világon
Szeplőtlen lábbal úgy lebeg tova,
Ha könnyet harmatoz is mosolya,
Mint a májusi szél
Hervadt ibolyák tetemeinél.

BŰNÖSÖK MENEDÉKE

S hadd imádkozom a nem-szűzekért,
Hadd hozom el a bűnösök, a gyengék,
A Barabbás-üvöltők seregét,
A mosdótálás Pilátusok rendjét.
A farizeusok, a vámosok,
Írástudók és papifejedelmek,
Az inaszakadtak, a poklosok
Utánam mind elibéd seregelnek.

Könyörülj rajtuk, ó, könyörülj rajtunk,
Akik magunkon nem könyörülünk,
Utódótt-voltunk mélyéből sóhajunk
A magasság arcába — s itt ülünk,
És szégyeneljük ezt a sóhajunkat,
S szégyeljük azt is, hogy szégyenkezünk,
És ássuk, egyre ássuk le magunkat
A mélybe. Jaj, kezdj valamit velünk!

Ó, hiszen halljuk berrenni az órát,
Állnánk is lábra, csak ne kellene
Elmetszeni a bűn köldökszinórját.
Még mondanánk is bátran ellene,
De cselekedni — cselekedni már nem:
Az imavágy szívünkben fuvoláz,
De az U r a m-tól messze még az Á m e n,
É s b á n o m nélkül nincsen M e g b o c s á s s !

Úgy tátogunk az égre, mint a szomjas
Békák egy száraz kútban: Hol az Ujj,
Melytől a mindenség e rossz atomja,
Földünk tekéje mozdulni tanult?
Lenyűzött bőre vonagló húsával
Borzong előtte szívünk meztelenje:
Ha izzó késsel, ha tüzes husáanggal,
Csak üssön, vágjon, de az elevenbe.

S ha majd a vér szeplőtelenre ázta
Az ideget, amit felzsongatott,
Kezed szórjon a pihegő barázda
Forró szívébe lüktető magot,
Az indulás piros kegyelme magját:
Küldj langy esőt a hulló mag elébe,
Ó, nem-szűzek, ó, betegek, ó, balgák,
Ó, te minden bűnösök menedéke!